

Koncsek József

Az almát evő lány

(versciklus)

Egy régi fénykép Mártival

A tavaszelői turistaház
balkonján tűnődve hátradőltem
ültömben. Fiúk, lányok köröttem,
s úgy tűnik az a Lány magyaráz.

Kissé fölöttem, mintha almafa lombja
ám egy vasváZRúd, amelybe fél karjával
ölelkezik, s ni, másik kezében illatos almával...
Dehiszen... ez Márti volna?

Szellőzködik, elemózsiát bont
bölcész tancsoportunk. Én tulajdonképpen
most sem tudom, hogy ezen a képen
miért az eget nézem. Pohár bort

nyújt valamelyikünk talán, és én nem veszem észre
hogy az almába hersen fogad,
életet igenel és tagad
nemet mond isteni tévedésre.

Istenem! Bocsásd meg Mártinak,
hogy miatta ily tűnődő lettem,
és csak mosolyogsz felettem,
hát nem volnánk lányod, fiad?

Gáláns kaland Mártival

Úgy beszélsz, mint a mogyoróbokrok,
fűzérés függőin, enyhe ág közén
megrezdülve átzizzen a fény,
és csak nézlek. S füles sapkát hordok

Bár nem szoktam de a dallam meg a rím
így kívánta. Irányít a vers.
S te lehetnél tölcser-süveges
várkisasszony, mondjuk Gwendolyn.

Kinéznél a rácsos ablakon,
kötélhágcsót koccantani hozzám
a gitáromat is magammal hoznám,
bár egy kissé távolabb lakom.

Ablak nyílna, s lovam megkötözném,
jámbor jószág, a zabos tarisznyát
otthon felejtettem, nincs zab így hát
töprengnék, mint Rózsa Sándor Röszkén.

S mennék, friss, levendulás mezőben,
mosolyoddal húznál, mint a horgász,
amikor övig habok közt bóklász,
s gyorsan hátralép örvendezően.

Én meg nem érteném, hogy a sapka
hogyan került dús hajás fejemre
s tudnám, miért öltöztél selyembe,
hogy ne érhesselek rajtakapva

hogy tán ruhátlan sietsz elém,
lovag mítosz uralná a lelkem
Rózsa Sándor elkocogna onnan és mi ketten
olvasgatnánk ezt a költeményt.

Könnyed fricska Márti orrára

Tévednék? A tenyerem öblében
fáradt madár volt könnyű kezéd,
s hogy nem kapott szárnyra emlékezet,
sem friss vonzalom. Jó, ezt is értem,

érezem is. A szófia beszéd
csak burjánozza labirintusát.
Látom, nem lesznek csókos tusák,
ám azért még van zöld fű és kék ég.

Igaz, úgy jöttem, akár egy közhely,
ám lappangó ízes izgalom.
Ami emberi, azon túl miben bízhatom?
Lehet, hogy legközelebb Te jössz el?

Eljössz? Majd az ősszel.
S ellibegnek lassú levelek
a mozdulataink felett.
Hisz' úgysem jössz el.

Ha eljössz is, addigra telet
várok, várok így, várakozón.
Valami park lesz ott és én fázom.
S csendben elfázogatok veled.

Mártinak falusi képzetekkel

Ez a táj az én igazi otthonos világom,
otthonom, a gyík szemű falu -
felette galambidomú
felhő, felhők, egeket kitaró

kapuszárnyak, hű kapaszkodóim
s tán a tenyered közepén látható vonal,
nem a memento mori, talán olyan
jel, mely átvisz idők fordulóin,
mint kettős csúcs, a nagy M-betű
mint az arccal összehajló fák,
érintgetik az ég hegyfokát,
hol van sors, emberéletű.

Nézd, én feltartom kezem,
nincs rajta Jézus-seb. Olyan áldozás
enyém, amely más, mint a kapás
enyémé, s hiszem, hogy nem vétkezem,

amikor fehér ostyát,
úgy veszem nyelvemre, mint a krisztusi ígét,
mert amiről szólni kéne még:
a valóság.

Az indigó rózsa

Összegyűrt fekete rózsa.

Labdáztál vele,
beléfejeltél,

lábba vetted, majd magasba íveltél,
körbe fordultál mélyen alatta,
megint dekázgattál, -

Összegyűrt fekete rózsa,
nincs több másolat.

Fényzenék

Éjszakai folyosón, jaj, könnyű angyalok
lebegnek, suhannak el a kockaköveken,
s a halvány villanyfényben körbe' lenn,
mint in aeternam, hulló egy vagyok.

Mint szimmetriát vesztett lepkeszárny,
mint juharfáról elpörgő levél,
úgy leppenek hús kezek elé,
rebke árny-

Talán örökre megadtam magam?
S mi létem által elvégeztetett,
a dús befejezetlenségeket
számon tartottam minduntalan?

Magyaráztam, játszottam, öröklő
erővel. S mintha nyakam köré
szoruló kötél –
kibújni a körből...

Élni a lélek lélegzetét,
nem halni az elhalni valóval,
mint a sóhaj.

Fehér léptek, fényzenék.

Irgalmasrendi Kórház, 2013. január